

1.4 Dvojhlásky a *ióta subscriptum*

Dvojhláskou se nazývá, když se dvě samohlásky vyslovují spolu. V řečtině existuje sedm dvojhlásek.

	Přepis	výslovnost
αι	ai	[„aj“]
ει	ei	[„ej“]
οι	oi	[„oj“]
υι	yi	[„yj“]
αυ	au	[„au“]
ου	ou	[„ú“]
ευ / ηυ	eu / éu	[„eu / éu“]

Pokud je dvojhláska na začátku slova, přídech se klade nad druhou samohlásku, např. αίμα (haima) – krev.

Existují dvojice samohlásek, které nejsou dvojhláskami. V těchto případech se s touto dvojicí zachází jako s dvěma samostatnými samohláskami – vyslovují se odděleně a přídech je na prvním písmeně. Příklady: εαν (e-an) – jestliže; υίος (hyj-os) – syn; εὐαγγελιον (eu-angelion) – dobrá zpráva.¹

Ióta subscriptum je zvláštní formou dvojhlásky. Vyskytuje se tehdy, když *ióta* následuje po dlouhé samohlásce (η, ω, anebo dlouhá α), především na konci slova. Na základě konvence se tyto *ióty* subskribují, tj. píší se pod příslušnou dlouhou samohlásku: α, η, ω. Nevyslovují se; λογω se vyslovuje jako „logó“ (ne logói).

¹ Pokud je pochybnost, zda dvě samohlásky tvoří dvojhlásku, pak se může použít diereze, aby se tak ukázalo, že písmena netvoří dvojhlásku, např. Μωϋσης je Μω-υ-σης.